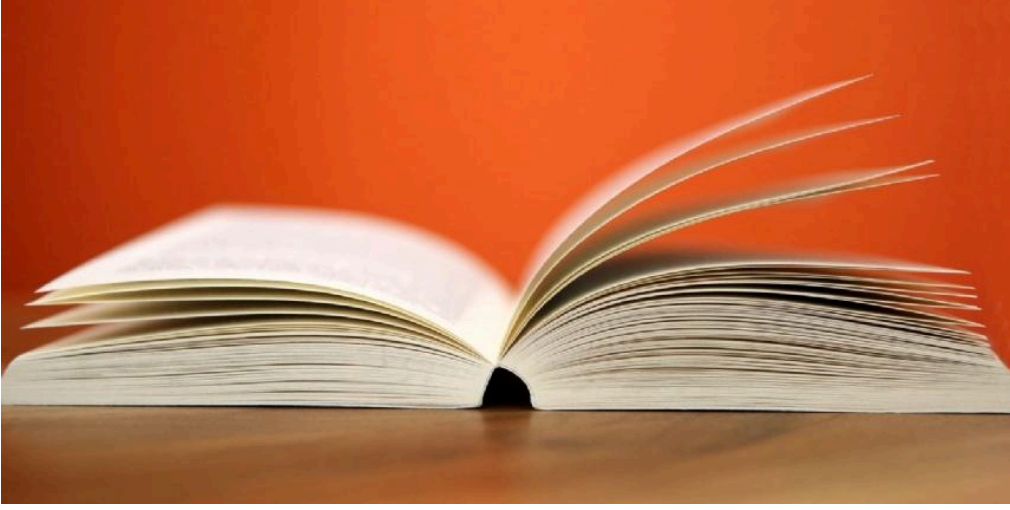

Kitap

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Haziran 2025

Dizelerin sessizliğine yeniğim belki de kozasından firar eden ipekböceğine duyduğum hasrete biat bir tebessüm ile firar ediyorum fidan diktiğim de bir yenilgi elbette el yordamı tetiklerken hüznümü sefertasıma yığıyorum sözcüklerimi.

Aşkın mağlup tanrısıyım hem de mağdur gözyaşı ile diziyorum nidalarımı soluk çehresinde gecenin balyalarca hüznün diziyorum gecenin kefeni iken şiirlerim.

Umudun mutuyum.

Sözcüklere b/al b/ağladığım her repertuarda illa ki özlem ağır basmakta belli ki gecenin de yıldızıyım içimdeki kör kuşlar ve yarasalar açılmaya müsait bir kapı gibi anahtar deliğinden içimi dikizlemekte.

Mavi muşambasını yeni yıkadım rüyalarımın üstelik tekdüze olmayan ayak sesini de takip edip endamlı düşler kurguladım.

Ne tevazuuyum ne de gözyaşı.

İçim kıpır kıpır yaşsız lığma binaen yas örüyorum.

Sevdiğim kadar da bıkkınım ben ki bir karınca kadar zararsız aslında ayrıkotuyum tüm gölgelere atıfta bulunup dikiz aynasından takip ediyorum yolu belli ki yolsuz kalanlar peşimde izdiham yaratmış ve tümnden gelen coşkuma da atıfta bulunuyor gökyüzü ve müridi yıldız takımı.

İsyanımı b/astırıp kolbastı oynuyorum yoksa küheylan bir beyit kadar öfkeli miyim?

Tuş olmuş mevsim.

Hicap yüklenmiş rüzgâr.

Kurusıki atan söylemler kurdukça kuruyor ve ihbar ediyor içindeki alarmı.

Sözcükler bulaşmış üstüme başıma ve rengim de kaçmış ne de olsa az evvel firar ettim sahibemin yüreğinden ve elbette kitaplığın kırık rafında buruş buruş bulduğunda beni tüm ansiklopedileri üstüme yığıp düzelmemi bekledi haspam.

Mevsimim yok ki benim.

Adım da yok çünkü anonim bir yürekle sevdalandım ben: kimliğimi unuttum; beni yazan kadın çoktan ebediyete intikal etmişken bu sefer beni sahiplenen o üniversite öğrencisi kız aylarca bırakmadı elinden derken tuş oldu cümlelerim ve renkten renge girdim ne zamanki bitirme tezini tamamladı fırlattı beni bir köşeye.

Adım yok çünkü ön sözüm kayıp.

Basım tarihim çok net ne zamanki aşka düştü mevsim kalorifer borularındaki örümcek ağlarından ben de nasiplendim.

Temsili misal...

Firar ettiğim o kitaplık rafı.

Bir de içimdeki dev/asa rahmet ne de olsa gölgelik misali hep yer tuttum ben insanların safında bazense deniz kenarında bazen yarım kalan bir aşkın meyvesi oldum.

Son sözüm de yok çünkü okunmaya dair ikbalimle okumaktan haz aldığım arkadaşlarıma nasıl da özeniyorum.

Bir önceki sahibim o haylaz delikanlı ne zamanki benim bir sürahi su ile ateşimi söndürdü ve işte tüm sayfalarımı ütölemeye tehdit etti delikanlının annesi.

Neymiş efendim?

Çok kibirliymişim ve de kabarık derken el değiştirdim. Sevgilisine ilk armağanı da ben oldum ve derken...

Bir müzayedeye düştü yolumuz ve sayısız kitapla arkadaşlık kurdum tam da satışa sunulacaktım ki geri çekildim daha doğrusu bize tanınan süre sonlanmıştı.

İkircikli kitaplardan değilim hatta artık bir kitap olduğumu bile savunmuyorum ve bu güne kadar kime faydalı oldumsa onların duaları ile sayfalarım çevriliyor.

O da ne?

Hey, hey, durun daha vadem dolmadı.

Ne var ki azıcık eski ve kirliyse ve de kabarık bir de buruşuk...

Hey, sen!

Sahaf mısın nesin?

Ve de sen, bayım... öyle kolay mı beni sokağa atmak. Ne yani şimdi ben sokaklara mı düştüm oysaki benim yerim kitaplık hem geri dönüşüm kutusuna atılıp reenkarnasyona dahi inanırken...

Hey, sen sivilceli delikanlı... ne o ya, kubura mı atacaksınız beri oldu olacak tuvalet kağıdı niyetine de beni kullanıp kötü emellerinize nail edin.

Oh, neyse kurtardım paçayı.

Hah, bayım, helal olsun size: ne güzel de aldınız beni yerden ve koydunuz duvarın dibine. Bari geceyi burada geçireyim yarına Allah kerim.

Allah'tan hava açık da sayfalarım ıslanmıyor yoksa çok mu açılıp saçıldım? Ay, çok utanıyorum çok hem de. Rahmetli babam görse ve yaşasaydı kesin yüreğine inip benim özetimi çıkarmıştı.

Hey, yok mu bir bakan? Aman ha, yan bakmayın da razıyım ben duvar üstünde geceyi geçirmeye.

İnsan bu kadar mı pervasız olur yani? Hem kitap pahalı bizde hem de kitaba verecek para yok diyorlar hem de modam geçtiği için midir ne kimse tenezzül dahi etmiyorlar yapraklarımı çevirmeye.

Ay, uyku bastırdı. Yok, yok, içim geçti aslında benden geçti de eğitimmiş bilgiymiş iyi de okumanın da

kitabın da yaşı yok derdi kütüphane görevlisi: hani yeni basıldığımda ilk kez armağan edildiğim o dev kütüphane.

Hey gidi günler hey.

Millete bak, ya. Herkes elindeki akıllı cihazlara kapılmış giderken yüzümüze bakan yok.

Kibirli insanlar akıl yok sizde yoksa tüm gün akıl yerine elinizdekileri mi g/ezdirdiniz?

Şimdi sıcacık bir odada olmalıydım ve sahibimin ellerinde yanında da mis gibi demli çay ve kıtlama yaparken sözcükler ben de nasıl gerilirdim hani: eh, ne de olsa okunmuş kitabın hali bir başka oluyor.

Karanlıkta iyice bastırdı. Ne gelen var ne de giden ben en iyisi içimi okuyup da yeni bir özet geçeyim.

Dur, bakayım: bir gelen var.

Pışt, delikanlı, bak buradayım, hey, görmüyor musun? Rüzgar çıksa da sayfalarım hışırdasa. Kuru rafa bile razıyım hatta bir masaya bile yeter ki biri beni evlat edinsin de yuvamı bileyim.

Hey, sen... hah, duydu galiba sesimi.

Kibirli insanoğlu!

Yok işte sesimi duyan.

İçim acıyor bak cümlelerim nasıl da üşüyor. Isınmak ve birilerinin yüreğini ısıtmak istiyorum. Hadi, sıcacık olsun yürekleriniz yeter ki biri beni bu duvar dibinden kurtarsın.

Oh, şükürler olsun: yaşa, sen delikanlı. Amma da sıcakmış göğsün. Yaşasın, artık yeni bir sahibim var benim.

Hey, delikanlı yolumuz uzun mu? Ne fark eder ki. Geç olsun güç olmasın. A, geldik mi? Ne çabuk.

"Oğul, gözüm yollarda kaldı. Buldun mu soba için yakacak çer çöp?"

"Buldum ana, buldum da..."

"Dahası ne evlat? Bak buz kesti ev. Nerede buldukların evlat?"

"Yolda gelirken düşürmüşüm ana."

"Olacak iş mi? Ne yani bu gün de mi soğukta yatacağız?"

"Yarın, okul dönüşü..."

"Hala okula gitmekten mi bahsediyorsun ah, benim ahmak oğlum?"

"Okul anne: evet, okula gitmekten bahsediyorum. Büyüyüp adam olacağım ben: hem de okumuş adam.

Sonra da bir işe girer çalışırım hem sana hem kardeşlerime bakarım."

"Okumakla adam mı olunur ki? Sen yeter ki bir işin ucundan tut hem..."

"Ana, yatıyorum ben. Yarına sınavım var."

"Sanki okuyacak kitabın var da. Çok mu ısıtacak okudukların seni?"

"Belli mi olur ana? Sen yeter ki dua et. Ben istedikten sonra..."

"Aman, ne halin varsa gör. Babası kılıklı. Okumuş adama vardım da ne oldu ki?"

"Ana, bir bardak çayın var mı? İçim ısınsın okurken hem uykum da yok."

"Sabaha ancak yeter kalan çay. Namazımı kılıp yatıyorum. Allah sana da akıl fikir versin."

"Söz ana: yarın bir torba yakacakla geleceğim eve. Hepimiz de ısınacağız olmadı..."

"Olmadı ne?"

"Boş ver ana. Düşünmesi bile içimi ısıttı. Ben ve kitabım..."

"Sen ve ne?"

“Az bekle sen az bekle.”

“Battaniyeni de ört üstüne ancak ısınırın.”

“Gerek yok anacım artık üşümüyorum.”